

Sempre m'havien avisat i advertit sobre l'amor. És complicat, fa mal, no val la pena, però alhora és divertit, sincer i, molt sovint, inesperat. Sempre havia pensat que aquestes bestieses mai em passarien a mi. No sóc capaç de controlar més d'un sentiment al mateix temps. Sí, potser d'això se'n diu ser limitat, però aquest sóc jo.

El que ningú s'esperava, i jo el primer, és que també seria un d'aquests babaus que es penjaria d'una dona. Ah... però quina dona! Qualsevol faria les ximpleries més grans per un somriure d'aquells llavis. I així és com va anar tot.

Vaig néixer en una granja a les afores d'una gran ciutat. Vaig ser el cinquè de 6 germans. Tota una proesa pels pares. Per desgràcia, no en tinc un record gaire nítid. De seguida ens van traslladar a la gran ciutat. Recordo perfectament la meva nova casa a planta baixa, especialment la meva habitació on m'hi estava dia i nit. Però no m'avorria mai. Sempre rebia un munt de visites que em miraven amb cara somrient. La meva part preferida de l'habitació era la gran vidriera que donava al carrer. Des d'allà podia veure tot el carrer i les activitats quotidianes dels ciutadans d'aquella teranyina de carrers. Cada dia al matí, m'asseia al costat de la finestra i contemplava, durant tot el dia, els vianants mentre gaudia d'unes bones galetes que la propietària de la casa em proporcionava dos cops al dia. El ritme relaxat i camperol de la granja s'havia esfumat deixant pas a un ritme frenètic. La gent caminava i corria amunt i avall. Alguns llegien el diari mentre bevien un cafè per emportar, d'altres mantenien la mirada recta però la ment la tenien a qualsevol altre lloc, alguns parlaven per

telèfon, altres parlaven entre ells. Però sí que tenien una cosa en comú: les presses. Jo estava molt encuriolit per tota aquella activitat.

També recordo la calor insuportable i la xafogor enganxosa de l'estiu, o la pluja, la humitat i el fred de l'hivern. De fet, va ser en un dia plujós, fosc i més aviat avorrit, quan vaig veure l'amor de la meva vida. La noia més bonica del món. La volia. La desitjava. La necessitava. Aquell dia portava una gavardina marró que li arribava sota els genolls, un maletí que semblava que pesava molt i un paraigües verd amb gotes blaves. Lluïa una cabellera morena impressionant que se li acabava a mitja esquena en forma de rínxols desordenats. Una cara molt dolça. Caminava fent uns saltirons molt graciosos amb l'esperança de poder esquivar tot de tolls al seu pas. Sembla que això de mullar-se no li agradava gaire.

El primer dia que la vaig veure, no vaig ser a temps a reaccionar, més aviat, quan va haver passat per davant de la vidriera, em vaig despertar del meu estat hipnòtic tot ple de babes. Però vaig decidir que a partir de llavors cada dia, cada hora, sempre, em quedaria darrere la vidriera i aconseguiria enamorar-la. Aconseguiria que es fixés amb mi, fos com fos.

Vaig demanar si us plau que la seva rutina diària la conduís a passar per davant la meva habitació, i no em vaig equivocar. Se'm van acudir tot d'idees esbojarrades per cridar-li l'atenció a través d'un vidre de dos centímetres. Pallassades de tot tipus. Salts, ganyotes, gestos... Tot el que tenia a l'abast. I, mira que era molt difícil, especialment, tenint en compte que les meves aptituds comunicatives eren tan o més limitades que el meu cervell.

Però va resultar que les meves limitacions no van ser cap obstacle. Un dia, la noia de cara dolça va desenganxar la mirada de la pantalla del seu aparell i es va fixar amb mi. Van ser segons comptats, o menys, però aquest instant va ser suficient com per veure-li un dissimulat somriure als llavis. Sí, un somriure!

Dia rere dia, la nostra relació intercrystal·lina es va anar fent més estreta, més intensa, més divertida, més... de tot. El dia que ella va posar la mà al vidre perquè jo fes al mateix des de dins va ser el dia que vaig saber que ella també sentia alguna cosa per mi. Ella em corresponia i jo sentia felicitat.

La cosa va anar molt de pressa. Tant que d'un dia per l'altre em vaig veure vivint amb aquella dona en un minúscul vuitè pis del centre de la ciutat. Una sola habitació per tots dos, un petit menjador amb sofà i televisió, una cuina diminuta que poques vegades fèiem servir —qui vol cuinar cada àpat del dia tenint un restaurant xinès a sota?—, i un lavabo amb dutxa i vàter. Ei, qui diu que l'espai és necessari? Aquell pis era gairebé tan gran com la meua habitació. I dic "gairebé" perquè no hi arribava ni de bon tros. Però érem feliços. Ens permetia estar encara més junts del que ja ens sentíem l'un de l'altre. Ens adoràvem mútuament.

Cada dia ella anava a treballar i jo em quedava a casa. Ja no tenia la meua vidriera, però sí que disposava d'unes bones vistes d'un carreró molt transitat. Ja no podia contemplar la gent del carrer des d'una planta baixa, però el nostre veí de l'altra banda del carrer sempre rebia moltes visites. Era curiós, però, que només fossin dones, i estranyament sempre entraven en una sala sense finestra. Al cap d'una estona en sortien mig despullats. Elles li donaven alguna

cosa i marxaven. Era d'allò més entretingut veure la quantitat de dones diferents que hi havia al món.

Al vespre, la meva preciositat arribava força cansada de la feina, però sempre s'alegrava de veure'm allà, al nostre piset. Ens asseiem al nostre sofà per sopar i mirar una pel·lícula. Era sorprenent que sempre li quedessin forces per fer-me unes quantes carícies, que a vegades es transformaven en pessigolles o jocs trapelles.

Els dies que no anava a treballar fèiem sortides. A vegades només fins al parc de la punta del carrer, a vegades fins al passeig de la platja. La veritat és que tant m'era. M'encantava passejar al seu costat. Ella presumia de mi i jo d'ella.

A l'arribada de la primavera la vaig notar preocupada per la seva imatge. Ja no estava tan satisfeta amb el seu cos. Deia que havia de començar una "operació biquini". La veritat és que jo la veia igual com sempre: guapíssima! Però, egoïstament, l'operació bikini era fantàstica. La missió que s'havia proposat era sortir cada dia al matí, abans que marxés a treballar, a córrer pel parc. I sempre deixava que jo l'acompanyés en aquesta activitat matutina.

Els dies van anar transcorrent. I la meva felicitat mai va minvar. Tot el contrari, era un *in crescendo* continu. No podria haver tingut més sort. Havia aconseguit el que molts humans anomenen una vida plena. La meva propietària era la millor del món. No sé a quines cases van anar a parar els meus germans, i de veritat que els desitjo el millor del món, però dubto que cap gos hagi tingut tanta sort com la que he tingut jo.

Ara ja fa 12 anys que visc amb la Raquel. I, tot i que ara també comparteixo pis amb en Josep, la Raquel sempre ha sentit un gran afecte per mi. A mi se

Títol: Panxa amunt i pessigolles

Autora: Irene Solanich Sanglas

m'acaben els dies. Ja no puc participar en les operacions biquini, i fins i tot em costa arribar fins al parc del final del carrer. Però estic content de tot el que la Raquel i, des de fa 7 anys, en Josep m'han ofert. Només em queda per dir:
Bub!